

Příloha 1 – rozhovor s respondentem B

V: Já bych vás poprosila, jestli byste se moh na začátek nějak trochu představit, říct o sobě pár vět.

B: Dobře, tak já se jmenuju [REDAKCE], eee vystudoval jsem tady v Jedličkárně střední školu sociálně správní činnost, potom jsem studoval na Metropolitní univerzitě a v současný době se žívím jako obchodník eee v rámci online marketingu. A jak koníček zpívám už 21 let v kapele [REDAKCE] a společně s kamarádem [REDAKCE] natáčíme na TikTok videa.

V: Tak a teďka k samotnému tomu výzkumu. eee já jsem vybrala metodu narativní rozhovor, která se zaměřuje na vyprávění, tak bych vás poprosila, jestli byste zkusil eee mi povyprávět o vašem životě, o části života, ve který jste chodil do školy, pak přecházel ze školy do zaměstnání, jak jste vybíral zaměstnání a všechny možný detaily, který vás k tomu napadnou nějak prostě chronologicky a já se potom, až to řeknete, budu doptávat na nějaký další věci, který jste třeba nezměnil.

B: Tak já jsem, pocházím z [REDAKCE], narodil jsem se na [REDAKCE] a dětství jsem trávil v malý obci u [REDAKCE], kde jsem chodil i na eee mateřskou školku jako integrovanej mezi, do běžný třídy. eee moje postižení je svalová dystrofie, čili progresivní onemocnění, který se postupem času zhoršuje. eee ta mateřská školka byla poměrně bariérová a bylo vlastně skvělý, že mě tam dost učitelky a personál pomáhali, protože mě museli přesouvat, vynášet do schodů a což ještě teda jako s malým dítětem asi šlo nějakým způsobem i sem byl, myslim si dobře začleně začleněnej v tý třídě, protože jsme společně potom přecházeli do první, do první třídy, eee byli jsme taková parta prostě kamarádů, se kterýma se stýkám dodneška. eee a ve třetí třídě se naši rozvedli a máma se se mnou vodstěhovala do města pryč z tý vesnice, tam pro mě byl trošku zlom, že v tý třídě jsem úplně nezapadnul a bylo to pro mě trošku náročný období, ale následně potom i máma tyhle ty signály nějak reflektovala a přestěhovali jsme se s novou rodinou zase do prostředí vesnice, eee kde zase byla ta eee pozitivní změna pro mě, že ty noví spolužáci mě brali, eee si myslím, rovnocenně, vozili mě s sebou na výlety, na školy v přírodě a bylo to zase pro mě o 180 stupňů prostě otočka k dobrýmu. Na střední školu jsem potom, přecházel jsem do Jedličkárně, což pro mě byl docela šok, protože já jsem byl celej život integrovanej mezi běžnou společností a tady jsem se naopak ocitnul eee vlastně, eee kde z tý minority jsem se stal součástí jako toho eee celku, kde všichni jsme měli nějaký problém a docela pro mě bylo i problematický seznámení se s třeba, s přáteli, který měli stejnej druh onemocnění jako já a za ten čas třeba odcházeli potom, myslím, jako do věčných lovišť a eee takový to uvědomění se třeba někde kolem osmnáctýho, devatenáctýho roku pro mě bylo problematický, rodina mě držela v takový bublině, si myslím, a já jsem si to tady prožíval tak nějak, trošku sám. A po svym a nějak jsem to jako překlenul, zvládnul a eee po maturitě jsem potom šel studovat na Metropolitní univerzitu, což byl tady takovej jako běžný proces, protože Metropolitní univerzita má nějaký vlastně jako stipendijní program pro lidi s handicapem, to studium, abych byl upřímný, jsem nedokončil, nedokončil jsem ho ve fázi diplomový práce a odešel jsem potom do zaměstnání, protože jsme se, už jsem tady s kolegou [REDAKCE] osamostatnili v samostatným bydlení a už jsme byli vlastně tlačení k tomu mít nějaký příjem, abysme to bydlení a asistenci utáhli. Takže jsem vlastně nastoupil eee do zaměstnání, který

jsem si našel vlastně sám podle inzerátu. Životopis mi tenkrát pomohlo napsat jedno sdružení eee, který se zabývalo vlastně, že pomáhají vlastně lidem s handicapem se začlenit do toho pracovního procesu, měli nějaký program tenkrát a eee díky tomu jsem se eee vlastně dostal k práci telefonisty, jsem navolával schůzky obchodníkům, v jedné firmě, kde jsem se postupem času stal obchodníkem a pak už jsem u týdle profese zůstal.

V: Tak já bych začla s tím doptáváním, když šel sem na tu střední školu, tak jsem tadydle na internátu, teda?

B: Ano, bydlel jsem na domově mládeže tapky na internátu

V: A jaký to pro vás bylo se vlastně v tomhle věku osamostatnit od rodiny?

B: Bylo to zvláštní, eee protože všechny věci kolem běžného procesu denního eee mi zastávala rodina, buďto zejména máma, táta nebo babičky aaa musel jsem se s tím trošičku naučit pracovat, ale myslím si, že tady ten přístup těch pečujících vychovatelů je, eee si myslím, jako skvělejší v tom, že hodně těm nováčkům pomáhají aaa pak už to pro mě bylo naprosto přirozený a standardní.

V: A eee myslíte, že to byl jako dobrý věk na to se začít osamostatňovat. Te by ste třeba ocenil, kdyby to bylo později až třeba s vysokou školou, nebo...?

B: Ne, ne, myslím si, že to bylo dobrý rozhodnutí, protože mi to ten život hodně jako připravilo do té fáze, v který žiju teď, čili to, myslím si, že jako v zásadě ten proces urychlilo.

V: Eee, mohl by se ještě říct jednou od toho internátu, jak ste pak to měl s bydlením až dotud?

B: Tak vlastně, co se internátu týká, tak tam jsem mohl zůstat ještě vlastně při studiu na vysoké škole, ale v zásadě, když je vám už 20, 21, tak vás ty pravidla toho internátu začínou trošičku limitovat, máte nějaký noční a osobní život a tak dále. Takže jsme tady s kolegou, s [REDAKCE] vlastně přemýšleli, jakým způsobem bychom to vyřešili eee... vymysleli jsme vlastně takovej svůj projekt samostatného bydlení, my jsme si zažádali o byt speciálního určení od magistrátu, kterej jsme zhruba po třech letech té žádosti, která na městě ležela, dostali v pražský [REDAKCE], eee kde teda nám bylo jasné, že tam s náma musí prostě bejt eee vlastně 24/7 někdo s dopomocí, protože my tu péči potřebujeme vlastně vod rána do noci, takže eee jsme oslovili dva naše kamarády, ze kterejch jsme se znali i nám třeba někdy v minulosti pomáhali při nějakých přespávacích a takhle a viděli jsme, že vlastně v zásadě se o nás dokážou postarat eee s tím, že my budeme hradit kompletně eee vlastně náklady na bydlení, kompletně náklady na celej provoz toho bytu, eee jídlo a ještě jim samozřejmě dáme nějakou korunu vlastně eee k tomu a oni se střídali vlastně v té péči, péči o nás. Takhle jsme, si myslím, byli nastavený zhruba pět let, zhruba nám to takhle fungovalo s lepšíma výkyvy nahoru, dolů, když se ty lidi prostě střídali s určitejch potom nějakých jako proměnných důvodů a až do fáze, kdy jsme si vlastně oba našli eee přítelkyně, ty přítelkyně mají vobě děti, takže jsme ve finále v tom bytě, kterej je 3+1, bydleli vlastně čtyři děti a čtyři dospělý eee a pak jsme, až když já jsem se vlastně ve finále po nějaký době oženil s mojí manželkou současnou, řešili, jakým způsobem prostě eee budeme pokračovat dál.

V: A tam ty eee ty kamarádi, co vám tam pomáhali, tak vy jste říkal, že tam jako různě střídali, tak to byli všechno jako vaši známí? Nebo jste jako měli třeba inzerát.

B: Měli jsme, měli jsme několik lidí přes inzerát, eee to bylo, tam ta fluktuace je vyšší, protože prostě, i když si člověk myslí, že to je jako snadná práce, tak jako velmi brzy zjistí, že třeba je to nad nějaký jeho limity. Měli jsme tam jednoho klučinu, kterej to s náma, myslim, dal vcelku tři roky, jestli se nemýlím, to bylo skvělý, ale pak ve finále taky už ponorka a začalo se to jako rozpadat, takže vždycky jsme potom hledali zavčasu, hlavně, aby jsme na tom nebyli tratný my, abysme někde prostě nezůstali samotný a tak dále, takže jsme vždycky hledali nějakou alternativu, takže myslim si, že jako z drobnostma jsme se vždycky prostě zavčasu dokázali zase posunout dál.

V: Tady to všechno, co jste zmiňoval, jste zvládli uplatit, příspěvků a takhle, nebo jste už měli v té době příjem?

B: Ne, v té době, v té době už jsme pracovali, protože to se z příspěvku na péči a důchodu nájem a asistence utáhnout nedá.

V: Tak teďka zpátky ještě ke škole. Na tý střední škole. Měl jste nějaké praxe?

B: Měl jsem praxe, myslim si, že třeták, čtvrták byla vždycky praxe, takže dvě, dvě praxe na střední jsem určitě minimálně, si myslím, měl.

V: A kde ty praxe byly?

B: Ježišmarja, to bylo tadyhle, jak se tam, [REDACTED], jmenuje na Žižkově? Jak tam je radanka, segii, zahrada, centrum, zahrada, a potom jsem byl ve Sue Rider, to je nějakej dům s pečovatelskou službou.

V: A dokázal jste si představit v té době, že je to něco třeba, co byste chtěl dělat, nebo co byste mohl dělat?

B: Dokázal jsem si představit, že to nikdy dělat nechci.

V: Tak od toho se dostávám k tomu tématu, jako podle čeho jste vybíral tu střední školu?

B: No, to je ve svý podstatě podle toho, jaký byly prostě možnosti, co Jedličkárna vlastně nabízela za eee jako ty obory, eee co se maturitního oboru týká, tak upřímně, teď nevím, jak to je, ale za tý doby za nás byly dvě možnosti, a to gympl a ta sociálně správní činnost. A mezi v podstatě, já jsem jako gympl považoval za nějakou jako věc, která je rozšířená bez nějakýho konce a eee tou cestou jsem se vydávat nechtěl, jako, myslím, rozšířená základka, nebo jak to mám říct, takový neurčitý, nikam to nikoho nesměřuje, nikam to nikoho neprofiluje, a proto jsem šel na tu sociálně správní činnost.

V: A chtěl jste pak pokračovat v tomhle oboru, anebo to bylo spíš kvůli tomu, aby se prostě měl maturitu a nějaký vzdělání?

B: Jo, určitě cílem byla maturita a za tu dobu čtyř let toho studia jsem pochopil, že v tomhle oboru uplatnění hledat nebudu. Proto i jsem pak na tý vlastně vysoký škole volil

obor, kterej s tím vůbec nesouvisel, ten naopak zase byl jako spíš směrem k tomu gymplu, protože to byly humanitní studia, což je zase takovej prostě všeobecněj jako pelmel jako přednášek a oborů, který ve finále nikam nevedou, ale myslím si že na eee k tý Metropolitní univerzitě to bylo hodně směřovaný k médiím a eee jako k mediálním studium, dneska už je tam i samostatnej obor, ale za nás jsme měli hodně přednášek z oblasti eee žurnalistiky, médií, a to mě třeba jako hodně bavilo a tam jsem cejtil nějakou možnost, že bych se chtěl třeba etablovat.

V: Jsou nějaký služby, který jste využil vpomoci s tím přechodem mezi školou a zaměstnáním.

B: Jojo, zmiňoval jsem, zmiňoval jsem ten program, kterej byl vod myslím, společnosti ██████, jestli se nemýlím, že jo, ty tys tam u toho nebyl, nebo že takový ty slečny, jak nám pomáhaly napsat životopis a nevím, jestlis tam chodil taky... Od ██████ to bylo nebo něco takovýho, to byl takovej jako kurz, jak se chovat na eee pracovním pohovoru, jak si napsat životopis. A voni ve finále potom i měli nějakej databázi vlastně firem, který hledaly lidi z řad OZP a posílali určitý třeba tipy do mailu na nějaký nový příležitosti.

V: A to bylo časově po střední nebo ještě na střední?

B: To bylo, myslím si, po střední, někde takhle už kolem toho, kdy už jsem přemejšlel, že bych šel do zaměstnání už i jako kolem tý vysoký školy a takhle.

V: A nějaké kariérové poradenství v rámci střední školy nebo tranzitní program, jste využil něco takového?

B: Nevzpomínám si, asi ne.

V: Kdy jste si vlastně uvědomil, že byste chtěl pracovat, že jako bude to potřeba vlastně pro to osamostatní a tak?

B: No já jsem si nikdy jako nepředstavoval, že bych nepracoval, takže já jsem si nepotřeboval uvědomit, že bych nikdy měl pracovat, byla to pro mě jako jasná věc, jelikož mám pracovitý rodiče, a eee tak mi to bylo jasný, že prostě jako pracovat budu, určitě jsem se nikdy nesmířil s myšlenkou toho, že bych třeba ani nemohl pracovat nebo něco takovýho. A eee ve finále to bylo zejména v tom období, kdy už se začalo rýsovat eee to, že bysme se mohli osamostatnit v tom bydlení a bylo prostě jasný, že nějakej další příjem budeme potřebovat. Takže ještě i jako při studiu na tý vejšce ke konci už jsem nastoupil do tý práce a ve chvíli, kdy mě ta práce kompletně pohltila, tak bohužel jsem jí upozadil studium před tou prací.

V: A jak jste tu práci hledal?

B: Já si myslím, že to bylo nějakým způsobem eee na eee nějakých takovejch těch všeobecnějch serverech, kde máte možnost zakřížknout kategorii, že to je třeba pro lidi z OZP, takže jsem si to vždycky vyfiltroval, ať už jsou to jobs nebo práce.cz a na internetu jsem prostě hledal zaměstnání.

V: A hledal jste spíš podle toho, co byste vzhledem ke svému postižení zvládnout, nebo i podle toho, co vás zajímá a bav?

B: *Takovým nějakým jako mixem. eee Ze začátku to bylo hlavně, abych to zvládnul, abych tam... aby to nebylo tak, jako že někde pracuju a jenom jako pracuju, ale nejsem přínosem, chtěl jsem být jako vždycky, mít to místo takový, abych jako měl uplatnění a bylo to tak, že prostě tvořím nějakou hodnotu tou svojí činností a jenom, že někde nesedím a ta firma nemá vodfajfkováno, že má zaměstnaného člověka s handicapem a docela tím, že prostě, i když mi neslouží ruce, ale pusa a mozek ano, tak ta role toho telefonisty mi přišla zajímavá, protože to je věc, za kterou se dokážou ty moje limity schovat a pak se to začalo takhle profilovat.*

V: A jak probíhalo přijímání na tuhle pracovní pozici? Proběh nějaký pohovor nebo něco?

B: *Musíte si uvědomit, že se ptáte na věci, který jsou třeba 15 let do zadu.*

V: Já to chápu.

B: *Už si asi jako nebudu pamatovat nějaký detaily, ale absolvoval jsem eee první kolo nějakýho pohovoru, kterej určitě probíhal pomocí videocallu, pak jsem postoupil do druhé fáze, kde sem se eee potkal s dvěma lidma z té firmy osobně, byl sem se tam podívat, pobavili jsme se vo těch možnostech, jak by to mohlo fungovat, a potom ve finále mi oznámili, že si mě vybrali a nastavili jsme si vlastně eee část úvazku, že budu docházet do kanceláře, část úvazku, že budu dělat z home officu a začal jsem.*

V: Bylo to pro vás. Bylo by pro vás náročný tam každý den docházet?

B: *No, dřív, jak jsem byl namotivovanej, tak jsem si říkal, že to vůbec není problém a že chci chodit do kanceláře a do práce každý den, a chodil jsem do kanceláře a do práce prakticky pondělí až pátek, ale postupem let vlastně jsem začal zjišťovat, že i vůči mému zdraví a únavě je ten home office dobrou alternativou. A měl jsem jak fakt jako výbornýho zaměstnavatele, kterému potom ve finále, když si mě otestoval a zjistil, že odvádím tu svoji práci, tak, jak odvádím, tak mi nabídnul kompletní home office. eee tak jsme zvolili nějakou alternativu a dneska už v novým zaměstnání pracuju stoprocentně z domova.*

V: Měl jste za život nějaký brigády, nějaký přivýdělký nebo... Třeba přistuduju i něco menšího nebo na zkoušku?

B: *Tak taková brigáda se může říct, že je kapela, která generuje nějaký peníze, takže to mám od 15. brigádu vlastně 21 let už. A potom spíš třeba nějakou činnost na dohodu, že jsem pro někoho udělal nějakou jako jednorázovou věc na fakturu, a tak to je spíš teď jako současně, že se mi občas objevujou nějaký věci, který vyřeším ad hoc touhle formou, ale že bych měl jako třeba brigádu střední, tak to sem neměl.*

V: Ta vaše momentální práce je vaše druhá nebo vícátá práce. Zaměstnání, takhle.

B: *eee, no v zásadě z takovejch těch jako plnejch úvazků, dá se říct, druhá. To vlastně vzniklo velmi, velmi zajímavě, kdy, jak jsem docházel do toho office centra.*

(vyrušení rozhovoru, telefonní hovor respondenta)

Když jsem docházel do té práce, tak v tom office centru ta agentura sídlila jenom od dvě patra níž a vlastně při eee pauzách a jízdách ve výtahu jsem se dal s obchodním ředitelem té agentury vlastně do kontaktu, do řeči a vlastně potom ve finále mě eee přes eee předheadhuntovali, nebo jak to mám říct, oni od dvě patra níž, no.

V: A nějaký ty menší úvazky, co jste říkal, tak to, to bylo co, moh byste to trochu zmínit.

B: Tak vždycky se to týkalo nějaký obchodní, obchodní činnosti. Tak třeba nějaký pojistky, kdysi dávno jsem dělal, potom v zásadě takový ty investice takovýhle, jenom vždycky prostě jednorázově, spíš a teď co se motá kolem toho marketingu, takže nějaký webový stránky a tak dále.

V: A já teda jsem myslela, jestli jste to nezmiňoval, ale proč jste vlastně tu první práci pak opustil? Přišla vám lepší nabídka druhá?

B: Bylo to tak, že jsme se vážně dali do řeči při svačinách, obědech a bavili jsme se, co tam dělám a oni byli vlastně firma, která nebo byla to firma která byla stoprocentně zaměřená na práci s lidma, s pracovním omezením, čili společensky odpovědná firma. A nabídli mi vlastně poměrně eee jako vyšší pozici za lepší peníze.

V: Když jste hledal tu práci, jak jste říkal na různých těch webovejch stránkách, co právě ty nabídky nabízej tak eee jste nějak rozesílal třeba životopisy do více firem?

B: No, jejej to byly desítky, stovky, třeba to ne, větší desítky určitě.

V: A nastalo... Nebo takhle, zmiňoval jste v tom svém životopise, že jste na vozíku?

B: Naprosto, úplně jako signifikantně. Hned vedle jména mám – OZP jako osoba se zdravotním omezením, takže eee zcela jako otevřeně hned na co jako největším místě, aby to každý pochopil.

V: A dostával jste pak odpovědi třeba i jako negativní nebo si myslí... nebo třeba jste nedostal pak tu odpověď zpátky když...?

B: No, tak já si myslím, že tak jako každéj normální člověk, buďto mám, přijde email, že na tuto pozici jsme uplatnili jako lepšího kandidáta. Někdy mi přišlo třeba, někdy jsem se opravdu přehlídnul, že tam třeba byla podmínka, řidičskej průkaz, jo, u toho, takže že prostě tohle to je pro ně jako nepřekonatelná bariéra a někdy se třeba taky neozval opravdu vůbec nikdo z té firmy, no.

V: A myslíte si, že ten důvod bylo to vaše postižení? Nebo spíš že to jako... Nebo jakoby ten, myslím, v tom smyslu, jako že ten zaměstnavatel s tím nemá zkušenosti a tím pádem se do toho nechce pustit.

B: Jelikož jsem romantik, tak vám řeknu, že si myslím naivně, že to nikomu nevadilo, ale prostě jenom ve finále třeba ta pozice byla vopravdu nad moje dovednosti.

V: A jak jste to odmítnutí bral, když vám prostě přišel jako ten email, že teda vás neberou, nechtějí na pohovor?

B: mmm, asi jsem si to nějak nepřipouštěl, byl to takovej proces, kterej mě bavil, protože třeba eee se to furt tak jako na sebe nabalovalo, jednou se ozvala tahle firma, pozvala mě na pohovor, přišel jsem tam, zjistil jsem, že třeba to prostředí mi úplně nevyhovuje v něčem, jo a děly se kolem toho furt nějaký věci, takže jsem šel k nějakýmu cíli a eee věděl jsem, že to uplatnění určitě najdu a hledal jsem ten nejlepší kompromis, aby to bylo dobrý pro mě, i abych jak už jsem zmiňoval předtím jsem opravdu v tý práci moh tvořit nějaký hodnoty.

V: Mohl byste zmínit, eee jaké jsou všechny důvody, proč jste si chtěl najít zaměstnání a pracovat.

B: Tak je to zejména finanční svoboda. Ten hlavní cíl byl, abysme prostě eee byli schopný aktivovat tu... Ten projekt toho společnýho bydlení, který jsme měli vymyšlenej. Nikdy jsme jako nepřemejšleli v tý době, ani že bysme hledali nějaký úplně jako jiný financování přes nějaký nadace nebo něco takovýho. Chtěli jsme se vždycky prostě do toho pracovního procesu dostat, takže to bylo pro jako a pro mě jako zcela přirozenou věcí.

V: Kdybyste teď práci neměl, ztratil nebo nemoh třeba pracovat, tak mohl byste žít stejně nebo podobně, jako že je to teď, nebo by vás to hodně omezilo?

B: Tak jelikož mám manželku, která má taky nějakej prostě jako příjem, tak si asi myslím, že bysme to při nějakým jako eee jak to on říct. Režimu, který bysme osekali v nákladech a našich standardech, asi bych zrušil předplatný Netflixu, a asi bysme to zvládli.

V: Kdybyste mohl něco zpětně změnit, třeba v už třeba v rámci školy, nějakou přípravu třeba na to zaměstnání nebo i třeba, kam jste šel na školu, jak jste se s čím prostě popral, tak kdyby se tam něco mohl změnit, bylo by tam něco, co byste...?

B: Jo hodně si vyčítám, že jsem nedodělal vysokou školu, zbejvalo vopravdu napsat diplomovou práci a udělat státnice? Asi by mi to nějak extrémně asi nepomohlo dneska při eee hledání novýho zaměstnání, protože už ty zkušenosti, který mám, jsou pro, jako jsem zjistil, i teď jsem jako se nějak rozhlížel, protože byly ve firmě nějaká krize a měl jsem takový období, kdy jsem se rozhlížel po jiným zaměstnání a zjistil jsem, že ten můj životopis je jako pro s těma zkušenostma, který mám, je pro spousty firem docela atraktivní, že, že spousty firem se jako ozývalo, že třeba naopak už dneska i moje zkušenosti třeba jako převyšují tu pozici, na kterou jsem ten životopis posílal a bylo jako pro ně zvláštní, že, že bych jako chtěl vlastně se downgradovat, jo, protože já jsem teď třeba 7, 6 let už pracuju jako obchodní ředitel v tý firmě a mám jako úplně jiný starosti než třeba jako běžnej obchodník jako takovej, a když jsem si hlásil na jako standardní obchodní pozici, tak oni říkali, no jo, ale my vám nemůžeme nabídnout jako pozici na ty vaše zkušenosti. Já říkám, já tomu rozumím, já to chápu a třeba ten krok jako zpátky pro mě bude lepší, abych prostě moh se zase posunout jako někam dál, takže v zásadě třeba to zas takovej problém není, ale celkem tohohle, tohohle bodu lituju, že jsem nedodělal vysokou školu prostě.

V: A úplně asi. Poslední otázka ode mě, jste teďka spokojenej se svým životem, jak to teďka máte?

B: Na 99 % můžu říct, že ano, samozřejmě, já jsem typ člověka, kterej si hrozně nerad stěžuje, takže asi bych jako za žádných okolností neřek, že mi něco schází nebo tak něco, eee mám pevný rodinný zázemí, manželku, dvě děti, mám se kam vrátit domov, prostě máme dva psy, dvě kočky, je to sranda, nějaká prostě zodpovědnost, že si, že se nenudím, když se nudím, tak tady s Petrem natáčíme videa na internet a eee takže v zásadě nemůžu říct, že bych v nějakým jednom z těchle bodů strádal, takže můžu se dokonce prohlásit za šťastnýho člověka.

V: Tak za mě to takhle všechno, jestli vy máte třeba ještě něco, co byste chtěl dodat, co jste třeba nezmínil, nebo co bych. Co by bylo důležité.

B: Myslim si, že ne, že to bylo vyčerpávající.

V: tak jo, tak já vám děkuju

B: Tak já taky.